

*Класика е това, което на всеки
му се иска да е прочел, но никой
няма желание да чете!*

Марк Твен

РАЗКАЗИ ОТ АНГЛИЙСКИ ПИСАТЕЛИ

Едгар Алън По
Оскар Уайлд
Джеръм Джеръм
Артър Конан Дойл
Х. Х. Мънро (Саки)

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

©Предпечатна подготовка Паритет ООД
РАЗКАЗИ ОТ АНГЛИЙСКИ ПИСАТЕЛИ

Автори: Едгар Алън По, Оскар Уайлд, Джеръм Джеръм,
Артър Конан Дойл, Х. Х. Мънро (Саки); 204 стр.

Преводачи: Тая Балова, Кирил Хавезов, Сидер Флорин,
Жечка Георгиева, Красимира Тодорова.

Този сборник включва произведения на едни от най-талантливите и обичани английски майстори на краткия разказ. Те забавляват, трогват, радват с прекрасния си стил, с добродушния хумор, с парадоксалните ситуации, в които попадат героите им, и с неочаквани комични обрати. Други пък ни въвеждат в света на свръхестественото, необяснимото, зловещото. Но независимо дали ни разсмиват или ни плашат и вълнуват със загадъчната си атмосфера, разказите доставят на читателя истинско удоволствие.

За поръчки на книги от сайта
www.paritetbg.com – 20% отстъпка!

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-341-1

Досега в „Колекция класика“

1. Истории от американски писатели – Марк Твен, Франсис Брет Харт, Ърнест Томпсън Сътън, О. Хенри, Джек Лондон
2. Разкази от английски писатели
3. Франсис Брет Харт. Разкази
4. Руски народни приказки

Очаквайте

1. Андрей Платонов. Разкази
2. Хумористични разкази – М. Твен, О. Хенри, Р. Бенчли, А. К. Дойл, Дж. К. Джеръм, Ч. Левър, Х. Х. Мънро (Саки), С. Чорни, А. Аверченко, А. Чехов
3. Ги дьо Мопасан. Избрано
4. Едгар Алън По. Разкази
5. Повести от руски писатели – Л. Толстой, Ал. Толстой, А. Платонов
6. Артър Конан Дойл. Разкази
7. Приказки. П. Бажов, Н. Лесков, В. Гаршин, Д. Мамин Сибиряк, Братя Грим, Х. К. Андерсен, О. Уайлд, Г. Райчев, Е. Пелин
8. Разкази от руски писатели – А. Пушкин, И. Тургенев, А. Чехов, А. Куприн, И. Бунин, М. Булгаков, А. Платонов.
9. Джеръм К. Джеръм
10. Кратки разкази от цял свят

СЪДЪРЖАНИЕ

Едгар Алън По

Сърцето е разобличител <i>превод Тая Балова</i>	8
Спускане в Маелстрьом <i>превод Кирил Хавезов</i>	18

Оскар Уайлд

Сфинкс без загадка <i>превод Сидер Флорин</i>	52
Милионерът модел <i>превод Жечка Георгиева</i>	62

Джеръм Джеръм

Трогателна история <i>превод Красимира Тодорова</i>	74
Вечнозелените растения <i>превод Красимира Тодорова</i>	92
Героят на популярния роман <i>превод Красимира Тодорова</i>	117
Пощенски картички <i>превод Красимира Тодорова</i>	128

Артър Конан Дойл

Състезанието

превод Таня Балова 141

Благотворителна разпродажба

превод Таня Балова 154

Х. Х. Мънро (Саки)

Меценатът

превод Красимира Тодорова 160

Мишката

превод Красимира Тодорова 167

Килерът

превод Красимира Тодорова 174

Средни Ващар

превод Красимира Тодорова 184

Шопарът

превод Красимира Тодорова 193

ЕДГАР АЛЪН ПО (1809 - 1849)

„В моето съзнание цялото време е една среднощна печал.“

Едгар Алън По

Сърцето е разобличител

Ами да! Аз съм нервен, нервен съм ужасно, няма накъде повече; винаги съм бил и си оставам такъв; но как тъй ще ме мислите за луд? Болестта само изостри сетивата ми, без да ги нарушава, без да ги притъпява. Особено се изостри слухът ми. Чувах всичко, съществуващо в небесата и в недрата. Чувах много неща в презизподнята. Че какъв луд съм аз? Само чуйте! И забележете колко здравомислещо и гладко ще започна своя разказ.

Затруднявам се да определя как ми хрумна тази идея, но още щом възникна, аз изгубих всякакъв покой. Самият старец в случая нямаше нищо общо. Нито помен от изблик на омраза. Аз го обичах. Той с нищо не беше ми досадил. Нито веднъж не беше ме обидил. Не съм се лачкомил за парите му. Според мен всичко опира до това огромно око, ами да, точно до него! Едното му око беше досущ като на грифон – воднистосиньо, покрито с лъскаво було. Когато ме гледаше, всеки път кръвта в жилите ми замръзваше и

затова някак неусетно, не изведнъж, си наумих да му видя сметката, та никога повече да не гледам това око.

А сега най-важното е, че сте си втълпили, че съм луд. Но лудите нищо не разбират. А да бяхте видели мен! Да бяхте видели колко хитро бе измислено всичко, колко изтънчено, предварително скроено, колко успешно се преструвах, когато подхванах тая работа! Никога не съм бил толкова добър със стареца, както през последната седмица, преди да го убия. А нощем, към полунощ, отключвах вратата му и леко я открявах... о, напълно безшумно! След като я открях толкова, че да мине главата ми, аз промушвах през вратата един таен фенер, затворен отвсякъде, така че да не излъчва светлина, а после промушвах и главата си. Кой знае колко щяхте да се смеете, ако видехте как майсторски я промушвах! Напредвах бавно... безшумно, за да не стресна заспалия старец. За да промуша главата си през вратата така, че да мога да го видя в леглото, ми трябваше цял час. Ха! На кой луд биха му хрумнали подобни неща? А после, когато главата вече проникнеше в стаята му, внимателно поотварях фенера... да, да, внимателно, предпазливо (защото железните уши леко посърцваха) и точно толкова, колкото да пусна един-един-

ствен лъч, който насочвах към неговото грифоново око. И правих всичко това седем безкрайни нощи по ред, винаги точно в полунощ; но окото се оказваше затворено и беше немислимо да сторя това, което си бях наумил, защото ме дразнеше не самият старец, а неговото Гадно Око. А сутрин, още щом се съмнесе, отивах при него ни лук ял, ни лук мирисал, окуражавах го, виках го приятелски по име и го питах как е прекарал нощта. Тъй че, както виждате, старецът трябваше просто да чете мисли, за да заподозре, че всяка нощ, докато той спи, точно в дванадесет го наблюдавам от вратата.

На осмата нощ отворих вратата още по-предпазливо от преди. Минутната стрелка на часовника се движи по-бързо от прокрадващата ми се ръка. Никога не бях се чувствал толкова всезнаещ. Едва възпирах ликуването, което направо напираше в гърдите ми. Представете ли си – аз съм тук, без да бързам, отварям неговата врата, а той по никакъв начин не усеща какво кроя и какви ги върша. От тази мисъл се изсмях тихичко и той, изглежда, ме чу, защото изведнъж скочи в леглото като изплашен. Та значи, може би ще си помислите, че веднага съм се дръпнал, ама не. В стаята беше от черно по-черно, пълен мрак (капаците на прозорците се спускаха от страх да

не влязат крадци) и аз знаех, че той няма как да види, че вратата се отваря, и не спирах полека да я отварям още и още.

Промуших глава и вече се канех да светна с фенера, но не щеш ли, пръстът ми се хлъзна от кукичката и старецът рязко скочи в леглото с вик: „Кой е?“

Замръзнах на място и нито звук. Цял час останах така, без да помръдвам, но все не чувах да си е легнал. Той седеше в леглото и се заслушваше, също както аз нощ подир нощ се бях вслушвал в скърцането на дървояда в стената.

Изведнъж чух слаб стон и веднага разбрах, че той стене от смъртен ужас. Никой не стене така нито от болка, нито от мъка, о не! Това беше глух, сподавен звук, какъвто се изтръгва от дълбините на душата, когато ужасът така я души, че няма накъде повече. Аз ли не го знам? Колко нощи всеки път точно в дванадесет, когато всичко живо спи, страховете, които ме терзаеха, са го изтръгвали от гърдите ми като от ехтящ кладенец. Та аз ли, питам, да не го знам? Знаех какво му е сега на стареца и макар да се подсмивах наум, го съжалявах. Защото разбирах, че от мига, в който го чух да мърда в леглото, продължава да лежи с отворени очи. И все повече го дострашава. Мъчи се да си внуши, че няма причина,

но не може. Че непрекъснато си повтаря: „Там няма нищо, било е от вятъра в комина; минала е някоя мишка”; или: „Обадило се е някое шурче, нищо повече”. Да, точно с такива внушения се е опитвал да се успокои и да се окуражи, но без резултат. Без резултат, защото Смъртта, която се е прокраднала съвсем до него, вече се мярка наоколо като черен силует, вече обгръща жертвата си. И мъчителният гнет на безплътната ѝ сянка го кара, без да ме вижда и без да ме чува, да усеща, че съм тук.

Аз го вардих дълго и търпеливо и все не чувах да си е легнал; тогава решително отворих малък процепа във фенера. И ето, отварям го – не можете да си представите колко тихо и внимателно, докато накрая един-единствен мъничък лъч, тънък като паяжина, не се проточва от процепа; и право към това птиче око.

То гледаше много, много широко отворено и аз, само като го видях, изпаднах в ярост. Виждах го пределно ясно – воднистосинкаво, забулено в пелената, от гадния вид на която чак до мозъка на костите ме побиваха ледени тръпки; но не можех да видя нито лицето му, нито самия старец, защото сякаш интуитивно бях насочил лъча право към проклетата точка.

Да, май вече ви казах, че вие възприемате тази